

FEINA EN NEGRE

Jaume Albert Ollé Manuel

Divendres a la nit, prop de l'Espluga de Francolí, al "Mas Roig"

Em miro el canó de l'arma, encara fumeja. No puc deixar de dibuixar un petit somriure; tot ha anat molt ràpid, quatre trets precisos i els ocellets han deixar de cantar.

Ara, tant ell com ella són morts, tots dos amb els ulls ben oberts, sorpresos per la meva aparició, immòbils després de la ràpida acció.

De poc li ha servit al "Dimitri" fer el gest d'agafar el seu ferro, no ha tingut temps. El primer tret li ha travessat el pit farcit de tatuatges, ha caigut d'esquena sobre el llit. El segon li ha obert un bon forat al front, definitiu, inapel·lable. Molts quilos de múscul i gimnàs abatuts per una petita peça de plom, ara encastada al seu cervell de mico. Amb altres potser li varen servir les seves habilitats, amb mi no.

Tot i el silenciador, ella, que era al lavabo, ha escoltat el caure feixuc del seu guardaespalles...

L'he vist aparèixer al llindar de la porta. La llum tènue de l'habitació ha retallat la seva esvelta figura dins l'ombra de la cambra. Va mig nua, els seus mugrons erectes, els pits semblen tremolar davant la meua presència.

No ha pogut evitar un crit ofegat de sorpresa davant la visió del cos inert del seu fogós amant, ara ja cadàver. I ha estat més gran l'ensurt quan m'ha

reconegut, mentre jo me la mirava fixament des del mig de l'estança, sense deixar d'acostar-me al meu objectiu.

—Tu?, no pot ser... —ha estat la seva pregunta, la que ha deixat anar segurament sense esperar resposta.

Han estat les seves últimes paraules, les que ha pronunciat abans de caure abatuda per dos trets més. Trets executats amb les mateixa precisió que les del seu company, suficients per fer que caigués enrere i es desplomés com si fos una nina trencada, xocant sobre el terra blanc i lluent del bany.

Una mà li ha quedat sobre el pit, com si es volgués protegir del tret que li ha foradat aquell cor negre, aquell que segur deu tenir tot i ser una “mala pècora”. L'altra mà al costat, com si em demanés un segon de calma, de treva, de silenci.

Les cames molt obertes, embolicades amb unes fines mitges negres. Tenia classe l'Ivanna, d'això no en tinc cap dubte. Crec que l'escena de tots dos em quedarà molt professional, com ha de ser. Al cap i a la fi és un encàrrec i ho ha de semblar en tots els aspectes, sense deixar lloc a dubtes i especulacions.

M'acosto a la seva vora, la miro amb atenció. Ara el seu rostre dibuixa una barreja de sorpresa i desesperació. Estic segur que els seus últims pensaments han estat en intentar entendre el que estava passant. Ha vist clarament que la seva sort s'acabava, que la vida se li escaparia, que seria el seu final.

Una taca fosca, vermella i viscosa es va escampant al seu voltant. La sang que envolta el cap vol semblar l'aureola d'un àngel, un àngel caigut en aquest cas. Aquesta dona, bonica i de cabells llargs i platejats, em segueix mirant des

del terra amb ulls esbatanats, i ho puc assegurar, no en tenia res d'àngel; era un veritable dimoni.

M'afanyo a treure-li les arracades. Són de les bones, n'estic segur. Li prenc també el collaret, les dues polseres que porta al canell i el rellotge. Són excel·lents, segons puc apreciar en una primera inspecció. És una llàstima, però no les hi puc deixar; a ella ja no li faran cap servei, en canvi a mi em poden ser de molta utilitat.

Surto del bany, em giro, li dedico una última mirada i també unes paraules de comiat, encara que ja no em pugui sentir.

—T'ho mereixes, a tothom li arriba la seva hora i avui ha estat la teva.

Apago la llum del bany. També la de la tauleta de nit. A sobre hi ha una ampolla buida d'un Trepat, un gran reserva. És d'una bona collita segons he pogut apreciar. Fa poc me'n vaig veure un de la mateixa anyada, excel·lent. Al costat dues copes que encara conserven una mica de vi. Són les que s'han pres mentre ballaven la dansa del sexe, amb un frec a frec intens, de cossos nus i suats, com si no hi hagués final, com si no hi hagués res més. Aquest fet m'ha ajudat perquè no notessin la meva arribada. Estaven massa distrets l'un amb l'altre per notar la meva presència i aquest ha estat el seu error, ha estat la seva perdició.

Faig una ullada ràpida al company, ara mort sobre el llit. Era un tipus dur, em consta que era un paio ràpid amb les armes, però avui ha estat lent, sigui perquè anava calent i ha baixat la guàrdia, sigui perquè no era prou bo per enfrontar-se a mi; la qüestió és que ja va camí de l'infern com la seva mestressa.

La seva pistola ha caigut de la tauleta de nit, no hi ha estat a temps quan ha volgut reaccionar. Això sí, ho ha intentat el malparit. Cal reconèixer el seu instint de supervivència, tot i que d'immediat ha vist clar que avui no era el seu dia intentant jugar-me-la, avui no era el seu dia de sort, avui era el meu.

Faig desaparèixer a la meva butxaca un feix gruixut de bitllets, uns que reposen sobre la tauleta. N'hi ha de cinquanta i també de cent. No menys de tres mil euros en un primer càlcul, segurament una part de la recaptació d'aquesta mitjanit. Un negoci rodó el que portava la morta i ell com ajudant. Ara tindran temps per descansar i de passada no contribuir a fer més mal en aquest món fosc i podrit de la nit i el sexe.

Remeno un xic els calaixos, també la seva cartera; és un robatori que ha sortit malament, què hi farem...de vegades les coses es compliquen, i si un va armat com jo en aquests moments...no saps mai com pot acabar.

Després trobo la bossa de mà de la morta. Faig el mateix, la regiro i al final opto per escampar sobre el llit el seu contingut. Li prenc també els diners que porta a la cartera. Li agafo el mòbil, marco un número que sé de memòria. Després el llenço al terra del bany, sense donar resposta a l'interlocutor, que segueix parlant abans que el cop contra les rajoles talli la connexió; ja no fa falta. Aquest mòbil ja ha complert la seva última connexió.

Un altre objecte llarg i de forma rectangular atrau la meva atenció. "Bingo" - penso per un moment- dins la bossa hi portava la "tablet", el premi major.

Aquella meuca mai se'n separava, i amb raó. El seu contingut era molt valuós, pels seus interessos, per les seves fosques intencions. Ara, a qui farà més servei és a mi. Una eina per posar al seu lloc a més d'un. És el màxim al que aspirava

quan he muntat aquesta ràtzia de sang, la que he organitzat per aquesta boja nit. Estic quasi segur que el seu contingut serà molt interessant, que em servirà per il·lustrar a que es dedicava aquesta “madame” serveis tan especials.

Gustos i encàrrecs com els que li demanaven els seus distingits clients, uns veritables porcs, uns pederastes que havien trobat en ella la seva principal subministradora, la que satisfieia les seves negres fantasies sexuals, les més estranyes, les més escabroses.

Estic convençut que hi trobaré material de primera mà, d'aquell que li ha permès fer els xantatges i pressions que ha vingut practicant els últims anys, pràcticament intocable en el seu negoci de prostitució i altres derivades. La que li havia permès obtenir tan bons resultats econòmics, els suficients per fer-la rica i molt poderosa. La informació és poder, diuen. El que contenia aquell aparell era la clau principal de la seva força coercitiva. Faig un parell de còpies del contingut principal, els fitxers marcats amb una X faran cap a un parell de llapis de memòria. Un és per a mi, l'altre per en Manuel, un paio amb qui he quedat d'aquí a una hora.

No em paro a visionar el seu contingut, ni tinc temps ni segurament tampoc estómac per contemplar-lo; sempre m'ha fet fàstic aquestes “bèsties” i els seus crims, potser per això no he dubtat a l'hora de enviar-los a l'infern l'un darrera l'altre.

Guardo l'aparell a la motxilla, és material delicat. No em puc permetre que es faci malbé, el seu destinatari l'ha de trobar en bones condicions, és el meu regal de comiat. M'ajusto bé els guants abans de sortir de la casa per la part de darrera, buscant l'ombra de aquella nit fosca i sense lluna.

Escolto un gos que borda en la distància, deixant anar lladrucs forts i constants, com si el fotut animal hagués pogut olorar la meva presència, la del comercial de la mort, aquell que et ven un producte que no et deixa indiferent, aquell que et pren la vida si et descuides, com aquells dos malparits als qui havia donat passaport.

Agafó el mòbil de prepagament, marco un número, faig una perduda; és la senyal. Després una altra i espero pacientment, a l'altre costat tarden un xic en contestar. Segurament aquell porc dormia plàcidament, no sap el que li espera quan pronuncia aquelles paraules.

—“Sí, ¿dígame?... ¿quién es?... són la seva resposta —Oiga ¿quién llama? —repeteix el malparit sense obtenir cap resposta. El tinc així uns segons, cridant i renegant per la segona interrupció de mitjanit abans no penja. Segur que l'he despertat i no puc evitar de somriure de plaer imaginant-me la seva cara d'enrabiada. La connexió ha durat el segons suficients per obtenir la meva conformitat; tot està calculat i aquest detall també.

M'allunyo tot travessant un camp de vinya que hi ha al costat. Encara tinc feina, penso que la nit no ha creuat el seu meridià. Tinc unes hores per endavant, les suficients per acabar el meu treball, el meu encàrrec.

Museu de la Vida Rural una setmana abans, cap al migdia.

Els he vist entrar, ella al davant, el seu gos al darrera vigilant la seva cap. Diria que aquell tros d'armari aprofita per mirar-li el cul mentre ella avança pel passadís que els porta a l'entrada principal. Ell la va seguint amb cara de gaudir

força amb el moviment dels seus malucs, que es mouen sobre passos fermes i harmoniosos.

Avui porta una gavardina que li escau prou bé, a sota un vestit negre i unes sabates vermelles amb uns talons d'escàndol. Part de la seva cara s'amaga sota unes ulleres de sol. Són d'aquelles rodones, de vidres molt foscos i de mida extra gran. Haig de reconèixer que és una dona molt guapa, no m'estranya gens que molts homes hi perdin el senderi per aconseguir el seus favors. Una bellesa perillosa, mortal si t'hi acostes massa.

Fa una estona que els segueixo a una certa distància. Aquest paio que té per guardaespatlles pot ser un animal, però ruc del tot no ho és. Prenc les precaucions habituals, aquestes les tinc ben apreses, no vull que em descobreixin. El meu objectiu és saber amb qui s'han de trobar avui, tot i que m'ho imagino. Si fos així el meu cervell acabaria de maquinari un pla, un de perfecte, definitiu. Certament no puc córrer riscos perquè estem parlant de peixos grossos, i si han de caure a la xarxa no ho faran sense lluitar; em donaran feina, segur.

Aprofito per camuflar-me entre un grup de visitants acabats de baixar d'un autocar. Segurament formen part d'un grup d'empresa, són de Barcelona, se'ls hi nota. Estic de sort, si fossin jubilats o pensionistes desentonaria clarament per la meua edat entre vellets que van d'excursió. Ara, en canvi i barrejat entre homes i dones, tots de mitjana edat i que parlen animadament, soc un més del grup; al menys aquesta és la meua intenció. Per evitar problemes a l'entrada trec la targeta d'amic del museu, suficient perquè el noi que ho controla em faciliti el pas a l'interior i jo no perdi de vista els meus objectius. La parella no sembla

massa interessada en els diorames i exposicions, sembla anar decidida cap una part més a l'interior del Museu, segurament buscant un lloc discret i amagat de mirades inoportunes.

M'entretinc mirant alguns dels expositors. M'encanten com estan fets i com de ben representats estan els antics oficis -espectacular, penso- i tot això ho faig sense perdre de vista i mirant de reüll la meva parelleta.

Ella mira el seu mòbil, sembla que li entra una trucada i l'agafa. Ell en canvi mira a costat i costat, com vigilant que ningú se'ls hi apropi, no vol que escoltin la conversa. Una conversa curta i directa que sembla mantenir la dona amb el seu interlocutor. Menys d'un minut hi ja ha penjat, amaga de nou el mòbil dins la seva bossa de mà, una de marca. Estic gairebé segur que tot el que porta és bo, i que aquest complement que penja del seu braç no és cap imitació, ni ha estat comprada al top manta. No li va en el seu estil de vida, gasta el millor i es nota.

Li fa un gest al seu ajudant, suau, quasi imperceptible, però suficient perquè aquest reaccioni com un autòmat seguint les instruccions precises, les que li acaben d'ordenar.

Veig com s'allunya uns metres d'ella, travessa amb rapidesa un tros de la sala, i dona els passos suficients per encaminar-se cap als WC. Un cop allà obre la porta del servei d'homes i desapareix en el seu interior.

Segueixo de lluny l'escena, aquesta obra encara està incompleta, penso per uns segons. Li falta algun actor en aquesta representació, la que estic a punt de contemplar amb els meus propis ulls, n'estic segur. No tardo massa en veure que no estava equivocant. Tant que el nouvingut gairebé ensopega amb un home

del grup de visitants. Acaba d'entrar a la sala, no m'ha vist, penso, i molt millor, perquè si em veies em reconeixeria com jo he fet amb ell i tot se n' aniria a pastar fang.

Reconec que m'esperava alguna cosa així. Però la veritat, aquesta ocasió la realitat supera les meves primeres expectatives. Ara sí que estic convençut de que tinc a l'abast el premi gros de la rifa. Si vaig amb compte i soc molt curós podré complir amb èxit aquesta missió.

És un homenet baix i calb, amagat darrera d'unes ulleres rodones, de pasta. Ara s'acosta a la dona, es coneixen, és evident. Ella ni s'immuta, es fa la despistada, sembla seguir mirant amb atenció un dels aparadors de la mostra.

L'home se situa al seu costat, molt a prop d'ella, però sense tocar-la, sense mirar-la, com si fos un visitant més, un home embadalit per l'espectacle de la representació dels vells oficis, dels estris dels nostres avantpassats pagesos.

No se m'escapa que ell, de forma ben dissimulada, li passa un sobre petit, un de color blanc, el que acaba de treure de l'interior del seu abric. Ningú ha vist l'operació, però jo sí, i això em satisfà.

Ella es posa ràpidament el sobre a l'interior de la bossa de mà. Aprofita la maniobra per comprovar per sobre el seu contingut, tot de forma molt precisa, molt professional, no crec que sigui el primer cop. Sembla estar contenta amb el que veu, si més no a jutjar pel gest que fa amb el cap i el somriure d'aprovació que li dedica al seu veí de diorama. S'allunya d'ell un parell de passes, les suficients per treure de nou el seu mòbil i fer una trucada curta, segurament una perduda.

És la senyal, la que fa que l'home baix i calb es dirigeixi cap al bany i vegi com de l'interior hi surt el gos de pressa, creuant-se tot just amb ell a l'entrada dels lavabos. Al passar pel seu costat li dibuixa una rialla, tot ensenyant-li una bona dentadura, un mur de dents blanques encastades dins d'aquella cara de simi.

L'home hi entra. No hi està gaire al seu interior, no més d'un minut segons el meu rellotge abans de veure'l sortir. Ara és ell el que somriu, i ho fa mentre es toca la butxaca interna del seu abric, com volent assegurar la càrrega que ara porta, la nova, i que de ben segur ha estat el premi gros d'aquella transacció.

La parella ja ha sortit del Museu, els veig com s'allunyen en direcció a l'aparcament, però no em preocupa, sé on trobar-los, no se m'escaparan. Els tinc ben localitzats, avui no... però demà qui sap.

Ara és el calb qui abandona la sala. Jo segueixo d'esquena la seva marxa. No vull que em vegi, li sorprendria la meva presència en aquesta instal·lació, em coneix i no em té per un paio gaire culte, ni que tampoc sigui un gran aficionat a les arts i la cultura. Segurament creu que només m'interessa el futbol i els esports en general, però està equivocat. És un prejudici que ell s'ha format sobre mi i jo no li penso corregir, ja m'està bé per la meva seguretat.

Aquest homenet que té cara de no haver trencat mai un plat, ha comés un error, i un dels grossos respecte a mi. Els que el coneixem de veritat, -i jo soc un d'ells-, sabem que el jutge Melero és un paio menyspreable, una mala persona. I avui m'ho acaba de confirmar.

“Dissabte de matinada en un camí amagat envoltat de vinyes, vora L’Espluga de Francolí”

Li deien el “colombià”, i dic li deien perquè ja no pot discutir ni el seu origen ni la seva procedència, ni tampoc res que se li assembli.

Aquest delinqüent nascut a Barranquilla fa més de 30 anys, em mira amb ulls de sorpresa, de no entendre res.

Havia acudit a la cita esperant trobar un treball, una feina que li continués permetent mantenir el seu nivell de vida. I ara en canvi el que s’ha trobat és una bona ganivetada entre les seves costelles, una que després s’ha repetit mentre intentava entendre què estava passant i no donava crèdit a la meva actuació. I és que l’he sorprès amb la meva reacció i no és per menys, però en definitiva és la que és, em feia falta que ell caigués en aquesta representació nocturna. Me’n devia una, i per això no ha fet moltes preguntes, ha acudit a la trobada sense discutir, no volia quedar malament amb mi. Ara que me’l miro bé, he de reconèixer que el xicot ha estat fàcil d’enredar; m’ha tornat el favor que em devia, encara que això li ha costat la vida, ha estat la seva última trapelleria, però ell no ho sabia.

Avui, segurament cap al migdia, o a primera hora de la tarda, descobriran el seu cos assegut dins del vehicle, mig amagat entre els arbres d’aquest petit bosquet prop de la carretera, a tocar de una finca plena de ceps. El cotxe és d’un color vermell cridaner, no és gaire visible en aquestes hores de la matinada, quan el sol encara no ha fet acte de presència. Però demà, amb les primeres clarors del dia, es farà evident i de ben segur que atraurà l’atenció de algun curios. Això

és el que espero i he pensat com a final per aquest desgraciat. En un temps potser em va ser útil viu; ara per a mi és més valuós mort.

Segur que quan arribin els mossos hi trobaran els diners dels morts, les joies d'aquella tia, i també la pistola amb que els hi he donat passaport. Les seves empremtes són a l'arma que he deixat al seu costat, les primeres investigacions aniran en una direcció, la que més m'interessa, lluny de mi, prop d'aquell "cabronàs" del jutge Melero.

Recordo que m'ha mirat amb cara de sorpresa quan la he tret i li he posat a les mans. Encara hi havia un parell de bales al carregador, però no li pensava donar temps d'utilitzar-les si es girava en contra meu.

—“¿Qué pasa jefe?...” —m'ha volgut preguntar —“¿de qué coño va esta movida, patrón?” —encara ha pogut pronunciar abans de rebre la primera punyalada, mortal de necessitat.

Després, els meus ràpids moviments han acabat amb la seva inútil resistència. Quan se n'ha volgut adonar ja era pell.

S'ha quedat assegut al volant de l'esportiu, mirant al seu costat, amb cara de sorpresa, és el que vull. He disparat un parell de trets més amb l'arma i fent servir la seva mà, vull que li quedin restes de pólvora quan facin les anàlisis balístiques. Ha de ser concloent, no em puc permetre errors, encara no he acabat aquesta feina, una feina que no cobraré. Aquesta l'he fet en negre.

No em queia malament en Manuel. Era com es deia aquest home, no era especialment perillós, almenys aquí i que jo sàpiga. Qui sap si al seu país de naixement arrossegava un llarg historial de crims i morts que no soc capaç

d'imaginar-me; en tot cas si algú s'havia de sentir venjat avui s'han complert els seus anhels, ja no farà mai més mal a ningú.

“Dissabte al mati, a l'Espluga de Francolí, camí de la feina”

La nit ha estat llarga però profitosa, encara m'ha donat temps de passar per casa i fer una dutxa ràpida, em volia treure de sobre l'olor de la mort i de passada fer desaparèixer qualsevol rastre de la meva acció criminal.

Observo els meus ulls cansats reflectits al mirall retrovisor. No es pot negar que he passat una nit en blanc, faig mala cara, però no hi havia altre remei. Quan hi ha feina s'ha de fer, i aquesta, encara que només sigui per la meva satisfacció personal, s'havia d'executar.

Abans de passar per casa m'he acostat al xalet del jutge Melero. És a les afores, en una urbanització de luxe, no se n'està de res. No ha estat difícil saltar la tanca i endinsar-me en la seva caseta de jardiner.

El paio viu sol, suposo que com a conseqüència de que ningú l'aguanta. Diuen que la seva dona, una que també formava part de la carrera judicial, el va deixar ja fa uns anys. No m'estranya gens, un porc com aquest és difícil de suportar; no conec a la seva ex-dona, però la puc entendre perfectament.

Segurament aquest cony de caràcter li ha portat molts enemics i encara més el fet d'haver de dependre de relacions de pagament per satisfer les seves fantasies sexuals.

Amb això no el vull eximir de pena, simplement ho constato mentre li amago la "tablet" al darrera d'una caixa d'eines vella i bruta.

Tant me fa si l'acaba trobant i esborra el seu contingut. La policia trobarà una còpia del material en el "pen-drive" caigut sota el seient del Manuel, allà on la he deixat de forma totalment innocent, mentre arreglava l'escena del crim.

No els hi costarà gaire als investigadors de reconèixer la seva cara en aquelles escenes de sexe brutal. Aquelles que ha protagonitzat amb menors d'edat i que la seva "madame" russa ha tingut a bé de gravar sense el seu consentiment. El seu rostre és inconfusible. No sé fins a quin punt quedarà implicat, suposo que les trucades dels mòbils de la difunta i ell seran un punt en contra seu.

També la trucada amb el mòbil del "sicari" colombià no l'ajudaran a sortir de l'embolic en que es veurà posat. És calb, però li caurà el pèl.

Si a més, -com espero i desitjo-, els policies són bons i troben la "tablet" i el seu contingut, la carrera del jutge es veurà seriosament perjudicada. Haurà de respondre a moltes preguntes, però en aquest cas no les farà ell, en aquest cas serà ell el que haurà de donar les respostes, i no sé si és tan intel·ligent com per veure que en aquesta ocasió està de merda fins al coll. Estarà acabat.

No cal matar-lo, la vergonya i el descrèdit faran el seu efecte i si acaba a la presó com jo voldria, sabrà el pa que s'hi dona, aquest cop de primera mà, en primera persona, sobretot per un abusador de menors com ell. El seu final està a tocar. Adeu jutge Melero, t'he enxampat.

Aparco el cotxe i travesso el vestíbul amb rapidesa. Saludo un parell de companys de feina abans d'arribar al primer pis, allí on tinc el meu despatx.

Em trec la jaqueta i m'assec a esperar, assegut còmodament a la meva butaca giratòria i mirant al front sense un objectiu definit. Miro el telèfon, que descansa sobre la taula plena de papers i expedients. No puc amagar que tinc molta feina i alguna força endarrerida. Però no hi puc fer més, en aquest cas havia d'actuar fora d'hores. És una feina en negre, ho sé, però s'havia de fer.

Les llums del mati ja fa una estona que avancen pels finestrals. El dia guanya força. Jo l'únic que faig és esperar, esperar que soni el meu telèfon.

No puc evitar de tancar els ulls per uns moments; em sembla poca estona, però qui sap si inclús m'he adormit assegut a la cadira.

Finalment truquen, un parell de senyals acústiques sonores, que s'escampen pel despatx. Suficients perquè desperti dels meus pensaments i despenyi.

—Digui'm? —deixo anar amb suavitat, tot esperant donar una imatge de normalitat al meu interlocutor.

—Comissari López?... —crida el que truca —comissari López, tenim un parell de cadàvers al Mas Roig —afegeix amb una emoció que li desconeixia al caporal Sala — sembla l'assassinat d'un professional, comissari, s'han carregat a la puta i al guardaespalles del prostíbul, —em continua dient amb veu ara més seriosa, de preocupació —una carnisseria Comissari, una carnisseria... —diu per acabar el seu relat.

No puc evitar un lleu somriure i respondre al meu subordinat mirant l'auricular.

—No toqueu res Sala...no toqueu res, que ara vinc —és la meva resposta mentre m'aixeco i em dirigeixo al lloc dels fets. Avui tindrè feina, però crec que la tinc encarrilada, em permeto pensar mentre dibuixo una rialla en el meu interior.

De camí al Mas Roig, m'entra una altra trucada; és la caporal Gómez, han trobat un vehicle en un camí prop del bosc, a tocar de un camp de vinyes de la varietat Trepal. Dins del cotxe hi ha un altre cadàver. Realment aquest serà un dia de molta feina, i això que tot just acaba de començar.

.....